

ва. Предъ стражара Вrabчо се е мърнала сѣнката на опасния разбойникъ сокола. Като стрела се спуща той къмъ сборището на малкитѣ вrabци, ала напраздно. Той намира пуста вrabчовата забавачница, защото вrabчетата слушатъ и навреме се скриватъ.

Скоро младитѣ вrabчета свършватъ своето учение. Порастватъ имъ крилца и сж готови за самостоятеленъ животъ. Тѣ знаятъ вече сами да си търсятъ храна: да кълватъ зрънца изъ нивитѣ, да ловятъ гжсеници, пеперудки и бръмбарчета. Знаятъ какъ и отъ кого да се пазятъ и какъ да се криятъ. И хвъркатъ сами и заживяватъ на своя глава.

Старитѣ вrabци се залавятъ съ сжщото усърдие да поправятъ гнѣздото си. Тѣ наново снасятъ яйца и излюпватъ втори пиленца. За родителитѣ вrabци настѣпватъ пакъ сжщитѣ грижи... Лутатъ се, търсятъ храна и така неусѣтно минава лѣтото.

Презъ всичкото това време, отъ ранна пролѣтъ до късно лѣто вrabцитѣ се хранятъ само съ гжсенички, червейчета, пеперудки, насѣкоми. Сега можемъ да разберемъ каква голѣма полза ни принасятъ вrabчетата презъ това време.

Но иде есень. Времето изстива. Гжсеницитѣ отдавна сж станали красиви пеперудки и сж се изгубили. Бръмбарчетата и насѣкомитѣ полека-лека намаляватъ: едни отъ тѣхъ умиратъ, други се криятъ. Вrabчето се принуждава да кълве зрънца съ острата си и корава човка. То се прибира около домоветѣ на хората, хамбаритѣ и двороветѣ, дето има разпиляни зрънца. Но кой може сега да обвини трудолюбивото вrabче, че краде? Като съвестенъ ратай, и то си иска своята заплата. Пролѣтъта и лѣтото, то усърдно е помагало, като е унищожавало съ хиляди вредни гжсеници, мушици, пеперудки и бръмбарчета, а сега си взема това, що му се пада. При все туй, всички преследватъ вrabчето. Едва ли има дете, което да може да устои на изкушението, като види вrabче, да не вземе камъкъ и го замѣри. И какъо голѣмо тържество е за детето, ако успѣе да удари вrabчето? Затова вrabчето е станало хитро, дяволито и отъ далеко познава човѣка,